

ennese peäle wõtma, kui ta tulles; katsu
agga, et sa isse temma süüst lahti oled.

4.

Ühhe wanna vuna pu kõrges ladwas
perre ones, istus üksford üks räästas, ja
figutas ennast oksade peal, kus illusad
died tedda rõmustasid ja õhto: tuul tedda
jahhutas. Wabhest ta hüppas ühhe oksa
peält teise peäle, pea lüks lehte warjo, siis
jälle kuhho päike isojalt temma peäle pais-
tis, ja teggi sest kõrgest ladwa kohhast
suurt luggu ja lättra.

Selle pu al kõndis üks kull. Temma
sai omma perrenaele täiest peust seäl omma
toito, ja need rohked oddra irwad, mis
ta seäl leidis, olid temmal hopis armsa-
mad, kui need vuna died, mis kõrges
ülles

üllesel õitsesid. Temma armastas mad-
dalust, ja ei sallind tühja kõrgust, mis
temmale ei kõiband; ta olli rahhul, kui
ta ommade hulkas möda ouet kõndis, ja
ei noudnud pu ladwa, egga muud liig
kõrget asjet.

Agga ühhe surelinne räästas pilkas
ja naeris tedda seält üllest. „Kes need
„tiwad ni kangel's sul teinud? Oh, sa
„rummal, sulled sul on, ja siiski sa ei sa
„kõrgesse lendada. Eks sul olle hääbi? —
„Orego ilma tiwata sa ellad, möda maad
„jalg jallalt astudes, sibblid liwa ja mulla
„sees, ja aiad sitta: hunnikud laiale. Et
„lenda ommeti ülles! eks sa willets siis
„nä minno rõmo, ja head põlme sin pu
„ladwas istudes, fikudes, ja laudes?”

„Et